

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Annales Episcoporum Slesvicensium

Cypræus, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1634

Capvt I. Waldemarvs II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64615)

HISTORIAE Slesuicensis

LIBER SECVNDVS.

CAPVT I.

WALDEMARVS II. Victoriosus, Dux Slesuicensis III. Hamburgum & Lubecam occupauit anno 1200. Postea Rex Daniae 82. Lovvenburgum ad deditiōem compulit. Leges Iutiae (vulgò dasz Löwobuch) confici curauit. Ad Bornhouede victus. Obijt anno 1243. Ringstedj sepultus. Tres coniuges habuit.

*Captum Nicolaus Volmarum flamen adiuit,
Vincula praedicens iam reseranda breui.*

*Et caput agnoscit Papam, nam consulit ipsum,
Edicti vt possit sic memor esse dati.*

A.C.1200.

ANNÒ à nato Christo 1200. Waldemarus, frater Canuti Regis, nepos sancti Canuti, Dux Slesuicensis exortus est, & à Canuto Ducatu inuestitus, vt post videbitur. Canuto autem sub ann. 1203. defuncto, ipse quoq; regnum Daniae consequutus est, & Rex creatus ac designatus fuit. Eodem anno nimirum 1200. plus minus, Nicolaus Episcopus constitutus est, ab Archiepiscopo Andrea Lundensi consecratus. Hac tempestate,

○ 2

Wal-

Waldemaro Episcopo in carcere detento, Adolphus Comes, & Marchio Otho, bellum aduersus Slauos mouent, qui Regi Daniæ parebant, & subditi erant. Quo comperto, Rex collectâ manu militum, per Eidoram in Nordalbingiam transmittere, & Adolphum oppugnare statuit. Cum eò ventum esset, intellexit, Comitem vltra Eidoram castra locasse, & maximum validissimumq; exercitum illic collegisse, vsque adeò, vt omnes summoperè admirarentur, vnde tam ingentem copiarum numerum contraxisset. Cuius metu impulsus Rex, cum illo congredi, prælioq; contendere summoperè dubitaret ac vereretur. Ei enim sese coniunxerant, & subsidio venerant Henricus Bremensis, Marchio Otho, Simon de Tekelenburgo, Mauritius Comes Oldenburgensis. Canutus cum suis inito consilio, moram faciendam, bellumq; dies aliquot protrahendum existimabat. Itaque vt hostem frustraretur, suos in castris continebat, quòd sciret, comitem auxiliarias cohortes mercede conductas, exercitumq; tam numerosum in hybernis diu alere non posse: eumque in posterum tantas copias hyeme elapsa, difficulter iterum contracturum esse, omnino sibi persuasum habebat. Quâ de causâ Rex, exercitu dimisso, retrocedit & domum redit. Vere ineunte, Adolphus arcem Rendesburgensem vallo ac muro firmiter munire cepit, vt inde, quoties res postularet, excurrere, bellum gerere, totamque Holsatiam tueri & defendere posset. Quâ re cognitâ, Rex de improviso interueniens, opus ceptum impedit, quòd potentia ac viribus longè superior esset, quamuis Adolphus milite armato fortiter resisteret & obniteretur. Comes qui videret, frustra se tantum opus moliri ac aggredi, de pace per amicos agere cepit. Rex omnes pacis conditiones omnino abnuuit, nisi

Arcis

Arcis Rendesburgensis deditioem facere paratus sit. Quod cum se facturum promississet, Rex qui sciret, arce in deditioem accepta, nihil sibi obstare in posterum, quò minus in Nordalbingiam rectà contendere posset, pacem fecit. Arce tradita, pontem Eidoræ imponi, arcemq; muniri iussit. Et tandem pactis inducijs discessum est. Anno nondum elapso, Comes Adolphus, vnà cum Comite Adolpho de Dassel arcem Lovvenburgensem obsedit. Milites qui in præsidio erant, cum obsidione non soluerentur, sese Canuto Regi Daniæ dederunt. Adolphus autem, antequam copiæ auxiliariæ aduentassent, arcem expugnauit & cepit. Quæ res nouis motibus, & dissidijs inter Canutum Regem Daniæ, & Adolphum Comitem, materiam dedit, occasionemq; præbuit. Quia & Comes Adolphus, vnà cum Comite Adolpho de Dassel Dithmarsiam prædandi causa inuaserat, quæ, vt supra demonstrauius, Diœcesi Slesuicensi sese submiserat. Vbi pecudibus abactis, & agris fertilissimis vastatis, subditisq; direptis, maximas iniurias & damna intulerunt. Sed & Adolphus multatis & exactioibus nobilitatem suam maioribus onerarat ac presserat, quàm vt eas ferre ac sustinere possent, ea de causa, quòd Henrico Leoni non restitissent. Quibus rebus commoti nobiles, fuga sibi consulentes, auxilium petitum, ad Regem & Ducem Waldemarum contendunt, & de iniurijs sibi illatis queruntur. Hoc rerum statu, Waldemarus Dux Slesuicensis exercitum in Holsatiam ducit. Cui Adolphus, copijs, quas collegerat, occurrit. Prælio acerrimo dimicatum est in eo loco, qui *Stilnavv* nominatur, & non longè ab oppido *Itzehoensi* situs est. Adolphus, quòd viribus impar esset, victus, exercituq; cæso ac dissipato, *Hamburgum* profugit. Waldemarus hac victoria elatus, celebrisq;

factus, *Itzeboam* & *Plonam* obsedit, easq; captas diripit ac spoliat. *Segebergam* interim muro & vallo muniri iubet Adolphus. Waldemar Dux Comitem fugientem Hamburgum persequitur, quòd ciuitas nondum munita esset, sperans se illa potiturum. Inde Albi transmissio in Comitatum Stadensem contendit. Hamburgenses, qui viribus ac copiarum numero longe inferiores essent, Waldemaro venienti supplices facti, sese offerunt, & prodeuntes in urbem eum honorifice deducunt. His victorijs clarus Waldemar Dux, Slesuicum ad suos reuertitur. Anno sequenti Adolphus profugus & exul, in Comitatu Stadensi, copias iterum quas potest cogit, vt comitatus amissos recuperet. Ciues Hamburgenses impensè Adolpho fauebant. Quibus de causis Rodolphum, quem Waldemar Dux Vicarium, & Locum tenentem, vt vocant, Hamburgi vnà cum præsidio reliquerat, vrbe pellunt, & fugant, & Adolphum ad se recipiunt. Adolphus in ciuitatem receptus, eam vsquequaque munire ac firmare cepit, ea fiducia & spe, se ope Hamburgensium, & *Segebergæ* arcis præsidio, omnia, quæ amiserat, iterum adepturum ac recuperaturum esse. His intellectis, Dux Waldemar, collecto exercitu, & copijs auxiliaribus, quas ei subsidio Obotriti & *Dithmarsii* miserant Hamburgum obsidet. Vrbe obsessa, & milite vndique prædante, Comes Gundelinus sese arbitrum interponit, & de pace & obsidione soluenda agere cepit. Quæ hisce conditionibus facta est, vt, si Comes Adolphus Duci Waldemaro arcem *Louvenburgensem* cederet, vrbs obsidione liberaretur. Adolphus eam conditionem accepit, Ducem Waldemarum confestim *Louvenburgum* deduxit, militibusq; qui illam arcem præsidio tenerent, vt sese dederent, imperauit. Obsessi Adolpho parere, & sese dede-

dedere recusant. Adolphus spe falsus, captiuus per Holsatiam traductus & vectus, tandem in carcerem conijcitur, & Waldemaro Episcopo Slesuicensi, cuius partes sequutus fuerat, associatur. Lubeca autem & Hamburgum Daniæ Regi parent. Vniuersam rem geltam paucis explicant *Annal. fol. 201.* vbi aiunt: (*Anno 1201. Canutus Rex Danorum Hammenburg occupat, & Frater eius VValdemarus Dux Albiam intrat, Adolphum Comitem inuasurus. Capta est Hammenburg, & Comes Adolphus conditionaliter ad Ducem egressus vinculatur, & ad Episcopum VValdemarum in carcerem mittitur captiuatus. Capta est etiam Lubeke à Duce VValdemaro. fol. 201. Annal.*) [*Anno Domini M. CC. II. Rex Otho Duci Danorum filiam fratris sui Henrici in Hamburg desponsauit, & Sororem Ducis Helenam fratri suo VVilhelmo. Rex Otho recipitur in Stadio, & Bremâ. fol. 201. Annal.*]

C A P V T II.

Anno 1203. Canutus è viuis excessit. Cui VValdemarus Dux Slesuicensis successit ab Andreâ Archiepiscopo Lunden- si, Regno inauguratus. Annal. fol. 201. Rex electus Lubecam proficiscitur, vt Danorum & Slauorum Rex, & Dux Slesuicensis salutetur. Lubecenses eum honorificè excipiunt. Inde validâ militum manu stipatus, Lovvenburgum contendit, eamq; obsessam, ad deditiorem sollicitat, conditionibus pacis propositis. Inter alias autem, & hoc offert, Adolphum carcere, siquidem sese dedidissent, liberatum iri. Illi acceptis vadibus, viris Nobilissimis, Regi sese dedunt. Adolphus, induciis in decennium pactis, carcere liberatur. (*Anno Domini M. CC. III. Castrum Lovvenburg homines Comitis Adolphi VValdemaro Regi Danorum pro absolutione Comitis redderunt. Annal. f. 201.*)